

Պարույր Սևակ

Ծաղրածուն

Վճռել եմ այսօր ձեզ գվարճացնել...
Ես, ինչ խոսք, այսօր պիտի բոց չուտեմ
Կամ կուլ տամ դաշույն
Ու կլլածիս տեղ
Բերնիցըս հանեմ թաշկինակ կամ ծիտ,
Ինչպես անում են
Շատ սովորական ձեռնածուները:
Եվ գլխիս վրա չպիտի դնեմ
Մի հսկայական երկաթե գերան
Ու կախ տամ վրան
Ճութ-ճութ կիսամերկ կանայք սիրունիկ,
Ինչպես անում են, գիտե՛ք, կրկեսում:
Եվ ո՛չ էլ պիտի ես արջ պար ածեմ
Մի գույգ շնիկի հաչոց-նվագով...
Կարող եմ նաև դդումից սարքել
Արև՝ թե կուզեք , թե կուզեք՝ գլուխ...
Սատուռնից սարքել լայնեզրր գլխարկ
Եվ տեղն ու տեղն էլ նվիրել սիրով
Ծխախոտագործ մի ընկերուհու...
Իսկ գլխարկից էլ կարդինալ սարքել
Կամ մարշալ

Եվ կամ...

Ախար, բարեկա՛ն,

Ախար ինձ համար ո՛չ մի բան չարժի
Փայտին տալ, ասենք, ուղեղի ծալքեր,
Ուղեղից... հավի համեղ կուտ սարքել,
Կուտից՝ կերակուր հասարակական...

Սակայն ես այսօր

Չե՛ն գբաղվելու նման բաներով:

Ես այսօր պիտի ձեզ հավատացնեմ,
Ձե՛զ հավատացնեմ - ի՛նձ վստահեցնեմ,

Որ հենց վաղվանից,

Պատվով ու հարգով,

Բանտարկյալները գազանանոցի

(Փղից սկսած ու հասած օձին),

Առա՛նց, խտրության ու տարբերության,

Բոլո՛րը պիտի ստանան կարգով

Համապատասխան շքանշաններ

Եվ... ինչի՞ համար.

Լոկ համբերությա՛ն...

Շքանշաններ կստանան, այսպե՛ս,

Բոլո՛րը,

Գուցե գեբրերից բացի՝

Ա՛յն հին էշերից, որ մինչև այսօր

Չեն դարձել կարգին-լավ քաղաքացի.

Երբեմն, դարձյա՛լ, տալիս են քացի՝

Իրենց վանդակի ճաղերին թեպետ,

Բայց մեկ չէ՞ միթե. քացի է քացին...

Հույս ունեմ, որ դուք

Ինձ հավատացիք,

Ուստի թույլ տվեք՝ շարունակելով՝

Ձեզ հավատացնել - ի՛նձ վհատեցնել,
Որ ճշմարտություն իսկույն ասելը
Դարձել է մի բան՝ այնքա՛ն հասարակ,
Որքան... ներեցե՛ք... որքան... միգելը:
Ուստի ասե՛մ ձեզ՝ բարեկամների՛ս,
Որ այսու և ետ բացառված հաշվեք
Հիվանդությունը երիկամների՛՝
Կա՞յ կոշվի, թե՞ մապ,
Քա՞ր կոշվի, թե՞ մար,-
Մեկ չէ՞ ձեզ համար...
Ուստի ո՞նց չասեմ բարեկամներիս,
Որ այսու և ետ պետք չէ սուտ ծախել,
Այլ, ինչպես ինքըս, մեջքից պոչ կախել
Ու... քշե՛լ կծող ճանճերին բոլոր՝
Դրանք կոշվեն մի՞տք, մտատանջություն,
Թե՞ հոգետագնապ,-
Մի՞թե նույնը չէ...
Եվ ես,
Վերջապե՛ս,
Էլ ինչպե՞ս, ինչպե՞ս
Ձե՛զ վհատեցնեմ - ի՛նձ հավատացնեմ,
Որ ահա այսպե՛ս,
Ճի՛շտ ու ճի՛շտ այսպես
Ա՛յն դեղին ցուլը,
Որ ուզում էի աշնանը գնել,
Կերավ ա՛յն կանաչ բանջարեղենը,
Որ ուզում էի գարնանը ցանել:
Ի՛նչ շտեսություն,
Ի՛նչ շտեսություն...
Ուրիշ ի՞նչ:

Ոչի՛նչ:

Ոչինչն էլ՝ քո պինչ,

Քո պինչն էլ՝ մի պոչ

Եվ... ցտեսություն...

15,20.III.1967թ.

Արզնի